

Ἀνοήτως, μωρῶς, οὐχὶ φρονίμως ἐνθ' ἄν: Ἀγνωστα φέρκεσαι Τραπ. Ἀγνωστα γονουδένει (συνομιλεῖ) Ἀμισ. Ἀγνωστα ἐλακίριτεψε (ὠμίλησε) Ὁφ.

ἄγνωστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Συνασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.) ἄγνωστους πόρ. ιδιῶμ. ἄγνωστε Τσακων. ἀνάγνωστες Σκῦρ. ἀνέγνωστος Θράκ. (Χατζηγ. Κισσ.) Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) ἄγνωστους Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Σαμοθρ. ἄγνωστος Καπ. (Σίλ.)

Τὸ ἀρχαῖον ἐπίθ. ἄγνωστος. Ὁ ἀμάρι. τύπ. ἀνέγνωστος παρὰ Σομ.

Α) Παθ. **1)** Ὁ μὴ γνωστός, ἄγνωστος, ἀγνώριστος κοιν.: Ἀγνωστος ἄνθρωπος. Αὐτὰ τὰ πράγματα ὡς τώρα ἦταν ἄγνωστα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄγνωθος **1.** **β)** Ὁ μὴ γνώριμος, ὁ μὴ κοινὸς Χίος: Ἀσμ.

Πές μου σημάδια ἄγνωστα καὶ νὰ σ' ἀνοίξω νὰ μ'πης.

2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. νεοφανές τι, ἀπροσδόκητον κακὸν Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ὁπ' νὰ σ' ἐρῶζῃ ἓνα ἄγνωστος! (ἀρά) Ἀραβάν. Νὰ σὲ παρ' ἓνα ἄγνωστος αὐτόθ. Συνών. ἀκάτεχο (ἰδ. ἀκάτεχος), ξαφνικό.

Β) Ἐνεργ. **1)** Αὐτὸς ποῦ δὲν ἔχει γνῶσιν, ἀλόγιστος, ἀνόητος, μωρὸς Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Περίστασ. Σαρεκκλ. Χατζηγ.) Καπ. (Συνασσ. Σίλ.) Κρήτ. Κύθν. Μακεδ. (Μελέν.) Μῆλ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) Σκῦρ. — Αἰπαδιαμ. Τὰ μετὰ θάνατ. 5: Ντ' ἄγνωστο γαρδέλλ' ἔδεις! (τί ἀνόητον παιδίον ἔχεις!) Ὁφ. Ἀγνωστος ἄνθρωπος ἐν Τραπ. Αὐτὸ τό καμιν καὶ ἀνέγνωστα παιδιὰ Λακων. Ἐγὼ καὶ τέτοιον ἄγνωστον ἄνθρωπον δὲν εἶδα Σαρεκκλ. Αὐτὸς εἶναι ἄγνωστος, καθόλου δὲ συλλογίζεται Βίθυν. Τόσο μικρὴ καὶ τόσο ἄκακη καὶ ἄγνωστη ἡμῶν, κορίτσι δεκατριῶν χρονῶν Αἰπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. || Γνωμ. Κάμμιὰ φορὰ κι ὁ ἄγνωστος φρόνιμη γνώμη δίνει Ἡπ. (πβ. ἀρχ. «πολλάκι τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ μάλα καίριον εἶπε». Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,264). Ἐνεργ. ἤδη παρὰ Πινδάρ. Ὀλυμπ. 6,113 «φωνὰν ἀκούειν | ψευδέων ἄγνωστον». Παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. + ὀνοδέστεροι «ὀνοδέστεροι ἄγνωστοι». Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2,10 καὶ παρὰ Συντίπ. 91 (ἐκδ. Teubner) «τὸν ἀμαθὴ καὶ ἀπαιδέυτον ἄνθρωπον ἄγνωστον καὶ ἄφρονα... ὀνομάζειν πρέπει». Καὶ ἐν Ζήν. πρῶξ. Β στ. 127 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 34) «σηκώνει ἡ τύχη τσ' ἄμαθους τσ' ἄγνωστους, πᾶσα ψεύτη | κι ὡσάν τῇ μπάλα ὁ φρόνιμος σηκώνεται καὶ πέφτει». Καὶ παρ' Ἐρωτοκρ. Δ 604 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ἐγὼ ἄγνωστο τόνε κρατῶ καὶ πελελὸς λογαῖται». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄγνωθος **2**, ἀντίθ. γνωστικός. **2)** Ἀδιάκριτος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

ἀγόγγυστος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γογγυστός <γογγύζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐκεῖνος διὰ τὸν ὅποιον δὲν γογγύζει τις: Τρώγω ψωμί ἀγόγγυστο (δὲν μοῦ τὸ ἀπογογγύζει κανεῖς, δὲν μοῦ τὸ ἀποχτυπᾷ).

ἀγομάριαστος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀγομάριαστος Σύμ. ἀγομάριαστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀγομάριαστος Παξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γομαρίαστος <γομαρίζω.

Ἐπὶ ξύλων, κλαδίων κττ., ὁ μὴ ἀποτελέσας φορτίον, δέμα ἐνθ' ἄν.: Κλαδιὰ ἀγομάριαστα Σύμ. Ἀομάριαστα

τά ἔχω τὰ κλήματα ἀκόμα Ἀπύρανθ. Ἐκόψαμον τὰ ξύλα, μὰ τὰ ἄχομον ἀκόμα ἀγομάριαστα Παξ. Συνών. ἀδεμάτισταστος.

ἀγομάριστος ἐπίθ. Ἀθην. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γομαριστός <γομάρω.

Ὁ μὴ ἡλειμμένος διὰ γόμματος: Φάκελος ἀγομάριστος.

ἀγόμεωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γομώτος <γομώνω.

1) Ὁ μήπω πληρωθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀγόμεωτον καλὰθ' Κερασ. Τραπ. Συνών. ἀγέμιστος. **2)** Μεταφ. ὁ μὴ γενόμενος εὐτραφής, ὁ μήπω παχυνθεὶς Πόντ. (Τραπ.)

ἀγονάτιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀγονάτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. γονατιστός <γονατίζω.

1) Ὁ μὴ σταθεὶς ἐπὶ τῶν γονάτων, ὁ μὴ γονατίσας ἐνθ' ἄν.: Ὁ δάσκαλον ὁλονοῦς ἐκάτσειν 'ς τὰ γόνατα, ἐμὲν μονάχον ἐφήκεν ἀγονάτιστον Τραπ. **2)** Μεταφ. ὁ μὴ καμφθεὶς, ὁ μὴ ἐξαντληθεὶς ἡθικῶς, ὑλικῶς, ὑγιεινῶς κοιν.

ἀγονος ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Περιδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγονος.

Ἀκαρπος, στεῖρος, μὴ γόνιμος: Ἀγονος τόπος Κρήτ. Ἀγορη ἐλαία Κρήτ.

ἀγορά ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀγορὰ Σαμοθρ. Πληθ. ἀγοράδες Κύπρ. Σίφν. Σῦρ. Τήν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀγορά.

1) Τὸ ἀγοράζειν, τὸ ὠνεῖσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πωλεῖν κοιν. καὶ Ποντ. (Τραπ.): Ἐσταμάτησε ἡ ἀγορὰ τοῦ λαδοῦ κοιν. Τ' ὁσιτί' ἡ ἀγορὰ τῶετιν ἐν' (ἡ ἀγορὰ οἰκίας εἶναι δύσκολον πρᾶγμα) Τραπ. Συνών. ἀγοράσιμον, ἀγόρασμα, ἀγορασμός. **β)** Τὸ ἡγορασμένον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅ,τι κατέχει τις δι' ἄλλου τρόπου, οἷον πρὸς τὴν δωρεάν, τὴν κληρονομίαν, τὴν προῖκα κττ., συνήθως μετὰ τοῦ ρ. ἔχω σύνηθ.: Τὸ χωράφι τό ἔχω ἀγορὰ ἀπὸ τὸν δαῖνα Ἀνδρ. Ἡ σημ. ἤδη μεσν. Πβ. FTrinchera Syll. Graec. membr. 213.217 (ἔτους 1182) «τὸ ἐμὸν χωράφιον, ὅπερ εἶχεν ὁ ἐμὸς πατήρ ἀγοράν» καὶ 130 (ἔτους 1141) «τὰ χωράφια ἡμῶν, ἃ ἔχομεν ἀγοράν».

γ) Πληθ. ἀγοράδες, οἱ ἐξ ἀγορᾶς προελθόντες ἀγροὶ Σίφν. Τήν. **δ)** Τίμημα ἀγορᾶς πολλαχ.: Τὸ ἔχω ἀγορὰ δέκα δραχμῆς. Ἡ ἀγορὰ του εἶναι δέκα δραχμῆς πολλαχ.: Τὴν ὁμορφη πουλᾷς τὴν; τσατσαλίζεις τὴν; πόσα 'ναι ἡ ἀγορὰ της; Ρόδ. || Ἀσμ.

Γιὰ πέ, νὰ ζῆς, κοντακιανέ, τ' εἶναι-ν- ἡ ἀγορὰ της;

Τήλ. Συνών. κῶστος. **2)** Ὡνια σημαντικῆς ἀξίας, οἷον ζῶα, ἀγροί, οἰκίαι κττ. κοιν.: Ἐκαμα μιὰ καλὴ ἀγορὰ (ἡγόρασα καλὸν κτήμα καὶ εἰς καλὴν τιμήν). Ὁ γαδρός μου ἡκαμένε μιὰ καλὴ ἀγορὰ Ἀνδρ. Ὁ νοῦς του δόθηκε 'ς τ' ἀγορὴς Κρήτ. Ἡκαμα ἀγορὰ αὐτόθ. **β)** Τὰ σημαντικῆς ἀξίας ὦνια ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ συνήθη ὀψώνια Ἀνδρ. Πελοπ. (Λακων.) **3)** Ὁ τόπος ὅπου ἡ καθημερινὴ ἀγορὰ καὶ πώλησις κοιν.: Πῆγα 'ς τὴν ἀγορὰ νὰ πωλήσω. Συνών. ἀργαστήρια, μαγαζιά. **β)** Οἱ

ἐμποροι καὶ καθόλου οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀγοράζοντες καὶ πωλοῦντες ὡς σύνολον, ἡ ἐμπορία αὐτὴ λόγ. σύνηθ. : Ἡ ἀγορὰ τοῦ Πειραιῶς - τῶν Πατρῶν κτλ. γ) Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς, οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ συνήθως διατρίβοντες λόγ. σύνηθ. : Τό 'μαθε ὅλη ἡ ἀγορὰ (ἐπὶ γεγονότος κοινολογηθέντος).

ἀγοράζω κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) 'γοράζω ἐνιαχ. ἀγοράντζω Σίφν. ἀγοράζου βόρ. ιδιῶμ. ἀοράζω Κάρπ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) Χίος (Ἅγιος Γεώργ.) ἀουράζω Μεγίστ. ἀβοράζω Κύπρ. 'βοράζω Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύπρ. Σύμ. 'βοράτζω Ἀπουλ. Σύμ. ἀφοράτζω Ἀπουλ. 'κχοράτζω-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) 'γκουράζω Καλαβρ. (Μπόβ.) 'κοράτζω-ζω Καλαβρ. (Κοντοφ.) 'κουράζω Καππ. (Μαλακ.) ἀφεράτζω Ἀπουλ. ἀγοράνου Τσακων. 'γοράνω Καππ. (Σιλ.) ἀουράν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀγουρνῶ Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τὸ ἀρχ. ἀγοράζω. Ὁ τύπ. ἀγουρνῶ ἐκ τοῦ ἀορ. ἀγοράσα καθὰ γερνῶ ἐκ τοῦ ἐγέρασα.

1) Λαμβάνω τι παρ' ἄλλου προσφέρων τὴν ἀνάλογον ἀξίαν, ὠνοῦμαι κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Κοντοφ. Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Σιλ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Ἐν τῷ βοράζω, γιατί' ἐνὶ ἀκριβὸν Κύπρ. Ἀουράν-νει ἔναν τ' ἄλλων κί κάμνουσιν ζιμαφένιν Λιβύσσ. Ὁ τοιοῦτοι 'βόρασε ὅλο τὸ ροῦχο (τοιοῦρι=πατήρ). Οἱ παπᾶδες δὲν 'γοράζου ζυμωτὸ (δηλοῦται οὕτω ὅτι οἱ ἱερεῖς σιτοῦνται ἐκ τῶν προσφορῶν τῶν Χριστιανῶν) Σέρφι. Μήτε τὸ 'χιμῶ νὰ τὸ πουλήσω μήτε τὸ 'χιμῶ νὰ τ' ἀγοράσω Σέρφι. Ὡς πρὶν ἀγοράντζω (δηλονότι δὲν συνάγω ἐκ τῶν ἀγρῶν μου τὸν ἀναγκαῖον σίτον δι' ὅλον τὸ ἔτος) Σίφν. Ὅποιος δὲν ἔχει ἔρω νὰ πάη ν' ἀοράση (ὅτι ὁ γέρον εἶναι πολῦτιμος σύμβουλος ἐν τῷ οἴκῳ) Ἀπύρανθ. Τὴν ἄνοιξι θέω νὰ ἀοράσω ἕνα μονάρι γιὰ νὰ κουβαλήσω τ' ἀστυρίγι Βόθρ. Ἐβοράσαμέν τα 'θ-θήμισα (τὰ ἡγοράσαμεν ἐξ ἡμισείας) Σύμ. Μιὰ ζῆη καρτισοβελόνες ἐόρασα, μὰ εἶναι σημαντικὲς ὁμως (μιὰ ζῆη=πέντε) Ἀπύρανθ. || Φρ. Σὲ πουλῶ καὶ σ' ἀγοράζω (περὶ ἀνθρώπου εὐφυοῦς, οἷονεὶ ἱκανοῦ νὰ μεταχειρίζεται ἄλλους ὡς κτήματά του) κοιν. Πουλᾷ τους καὶ 'βοράζει τους (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σύμ. Ἀγοράζει καβάλλα (ἐπὶ τῶν ἀγοραζόντων ἀνεξετάστως καὶ συνήθως ἀπατωμένων) πολλαχ. Ἀγοράζει μπόλιες (νυστάζει. Συνών. φρ. κοιν. τουλάει ἀπὸ τῇ νύστα) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἐμεῖς κουβεντιάζομε τῷ ἄλλῳ ἀγοράζει μπόλιες πέρα τδεῖθε Πελοπν. (Κλουτσίνοχ.) Ἐγὼ τὸν ἔχω ἀγορασμένον αὐτόν (συνών. φρ. τὸν ξέρω τί πρᾶμα εἶναι) Ἡπ. Ἀγοράσα τὴν ἀρρώστια (ὅταν τις ἀσθενήσῃ ἐκτεθεὶς ἄνευ ἀνάγκης εἰς προφανεῖς κινδύνους. Συνών. φρ. τὴν ἀρπαξά) Κεφαλλ. Ἀγοράζου τὸ μέρος (κερδίζω τὴν ζωὴν διὰ πληρωμῆς ὑπερόγκων φόρων) Μακεδ. Ὅποιους δὲν τοὺν ξέρ' αὐτόν, ἀκριβὰ τοὺν ἀγοράζ' (περὶ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εὐρίσκει τις ἀνάξιον τῶν προσδοκιῶν του) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀγοράζω γνώμη (συμβουλευόμεναι) Ἡπ. || Παροιμ. Ὁ καιρὸς πουλεῖ τὰ ξύλα καὶ ὁ χειμῶνας τ' ἀγοράζει (ὅτι πρέπει ἕκαστος νὰ κάμῃ τὰς προμηθεΐας του ἐγκαίρως, διότι ἄλλως θὰ τὰς ἀκριβοπληρώσῃ) πολλαχ. Ἐπουλήσαμεν τ' ἀμπελί μας κ' ἐβοράσαμεν πατητήρι (ἐπὶ μωρᾶς πράξεως) Σύμ. Σκυλλία ἀγοράζ' καὶ κατιούδᾳ πουλεῖ (ἐπὶ ἀέργου ἢ μηδὲν ἐπάγγελμα ἔχοντος) Χαλδ. Ἐσέν' μουλάρ' πουλῶ σε, ἄς κλαίῃ ποῦ θ' ἀγοράῃ σε (ἐπὶ πονηροῦ πωλητοῦ ἐξαπατῶντος τὸν ἀγοράζοντα) Πόντ. (Σάντ.) Πβ. ψωνίζω. Μεταφ. ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀποδέχομαι ὡς ἀληθῆ κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.

Χαλδ. κ. ἀ.) : Ἀμον νι' ἐγόρασα πουλῶ σ' ἀτο (ὅπως τὸ ἤκουσα, σοῦ τὸ λέγω) Πόντ. Ἀτὰ ἐγὼ 'κ' ἀγοράζ' ἀτα (δὲν τὰ ἀκούω, δὲν τὰ δέχομαι ὡς ἀληθῆ ἢ ὡς ὀρθά. Τὸ 'κ' ἀγοράζω ἐκ τοῦ 'κί ἀγοράζω) Τραπ. Ἐγὼ ἀγοράζω τώρα (ἀκούω μόνον χωρὶς νὰ ὁμιλῶ) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Αὐτὸς λίγα πουλάει καὶ πολλὰ ἀγοράζει (ὀλίγα λέγει καὶ πολλὰ ἀκούει) Πελοπν. || Παροιμ. : Νὰ γουράῃς κί νὰ μὴν π' λιῇς (ἀκούε καὶ μὴ λέγε) Ἡπ. Ἀγοράζει, δὲν πουλεῖ (ἐπὶ τῶν σιωπηλῶν καὶ ἀκουόντων μετὰ προσοχῆς τοὺς λόγους ἄλλων, τοὺς δὲ ἰδίους στοχασμοὺς μὴ ἀποκαλυπτόντων) ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,266. β) Βολιδοσκοπῶ, μετὰ πονηρίας ἀκούω, ζητῶ νὰ μάθω τὰς μυχίας σκέψεις τινὸς Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,386 (ἐκδ. Μαρασλή) : Ἀγοράζω λόγια Κεφαλλ. Ἀγοράζ' δὲν π' λάει Αἰτωλ. Δὲν π' λῶ, ἀγοράζου Αἰν. Ἥρθι γιὰ νὰ μ' ἀγοράσ', μὰ δὲ μπόρῃσι νὰ πάρ' τίποντα Αἰτωλ. || Ποίημ.

Μὴ μᾶς προδίνῃ, Φωτεινέ; — Δὲν τοῦ πουλῶ, 'γοράζω (συνών. φρ. δὲν μοῦ παίρνει λόγια, ἐγὼ τοῦ παίρνω) ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 2) Φθείρω χρήμασιν, ἐξαγοράζω τὴν συνείδησιν ἢ τὰ φρονήματά τινος, δεκάζω κοιν. : Οἱ ἀγορασμένοι (οἱ ἐξεωνημένοι τὰ πολιτικά φρονήματα). Αὐτὸς δὲν ἀγοράζεται (δὲν μεταβάλλει τὰ φρονήματά του χάριν χρημάτων).

ἀγορασμαῖος ἐπίθ. Κρήτ. Κύπρ. ἀγορασμαῖος Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀγορασμαῖος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. βαφτισμαῖος κτλ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 240 κέξ.

Ὁ ἐξ ἀγορᾶς προελθὼν, ὁ ἡγορασμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐκ κληρονομίας ἢ ἄλλως προερχόμενα ἐνθ' ἀν. : Τὰ πράματά της δὲν ἐν' ἀγορασμαῖα Κύπρ. Ἀρχισι οὐ καθένας νὰ διηγᾷ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀγορασμαῖοῦ τ' Σάμ. Δὲν εἶναι κληριμαῖο, εἶναι ἀγορασμαῖο αὐτόθι. Αὐτὰ εἶναι κληριμαῖα, γι' αὐτὸ δὲν πηγαίν' νι τ' καλοῦ, δὲν εἶν' ἀγορασμαῖα, δὲν εἶν' ἀπὸν κληρονομία αὐτόθι.

ἀγοράσιμον τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγοράζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. πιάσιμο, τρέξιμο κτλ.

Ἀγορά, ὠνή : Ἐστειλεν τὸν δοῦλον 'ς σὴ ψωμί τ' ἀγοράσιμον (εἰς τὸ ἀγόρασμα τοῦ ἄρτου, διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἄρτον) Συνών. ἀγορά, ἀγόρασμα, ἀγορασμός.

ἀγόρασμα τό, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) ἀγόρασμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγόρασμα.

Τὸ ν' ἀγοράζῃ τις, ἀγορά, ὠνή ἐνθ' ἀν. : Ἀσ' σ' ἀγόρασμαν ἐπουγαλεῦτα (ἀπὸ τὸ ἀγόρασμα τοσοῦτων ἢ τοιούτων πραγμάτων ἐβαρύνθη) Τραπ. Συνών. ἀγορά, ἀγοράσιμον, ἀγορασμός.

ἀγορασμάτιν τό, Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) ἀγορασμάτ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγόρασμα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. πούλεμαν-πουλεμάτιν κτλ.

1) Τὸ ἐξ ἀγορᾶς προελθόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐκ δωρεᾶς ἢ ἄλλως προερχόμενα. 2) Τὸ ἀξίον φειδούς.